

[Thorkil Kristensen.]

i pension, aldersrente eller noget lignende, eller når en erhvervsdrivende sælger eller afstår sin forretning eller sin landejendom til børn eller svigerbørn, kommer den pågældende ned på en indtægt, der ofte er væsentligt lavere end den, han hidtil har haft, og så vil han selvfølgelig i det første års tid efter denne overgang komme til at betale en skat, der er større end den, der svarer til hans nye, lavere indkomst. Det er jo en følge af, at vi altid betaler skat af det foregående års indkomst. Man kan sige, at dette må man indrette sig på. Det bør man også gøre, når det er noget, man kan forudse, men undertiden hænder det, at folk på grund af sygdom eller andre dem utilregnelige årsager kommer ned på denne alderdomsindkomst forholdsvis brat, og så kan de komme i vanskeligheder.

Dels af denne grund og dels måske også, fordi nogle ikke har forberedt sig så godt på denne situation, som de burde, har der, efter hvad vi har forstået, udviklet sig en vis lempelsespraksis, og vi har haft en lille drøftelse af denne lempelsespraksis i udvalget. Jeg henstiller, at vi fortsætter denne drøftelse i det siddende udvalg, som dette lovforslag formentlig bliver henvist til. Det må nemlig erkendes, at den overgang, der nu sker, når man kommer ned på sin alderdomsindkomst, bliver lidt stærkere, end den er i dag, når skattefradraget fremtidig skal beregnes i forhold til det kommende års skat i stedet for at have relation til et tidligere år. Overgangen bliver en lille smule skarpere, end den er, og derfor bør man rimeligvis tillempe den praksis, der foreligger, til det foreslåede system, hvis det bliver gennemført.

Jeg skal til slut nævne et enkelt problem. Der står i den nugældende statsskattelov, at man kan fradrage et beløb, som i det pågældende år er udredet i personligt pålignede skatter. Bestemmelsen herom er imidlertid i de senere år blevet praktiseret således, at det, man kan fradrage, kun er de betalte forfaldne skatter, således at

skatter, som ikke er forfaldet på det tidspunkt, da indkomståret slutter, ikke kan fradrages.

Der ville, som vi har talt om i udvalget, kunne ligge en vis udligning i selve dette, at man gik bort fra den nuværende praksis og gik tilbage til det, som lovens egentlige ordlyd går ud på, nemlig at man har ret til at betale og dermed fradrage de samlede pålignede skatter for det pågældende skatteår. Det ville betyde, at man i visse tilfælde kunne fradrage 5 kvartaler eet år og 3 kvartaler det næste år. Det ville altså give et vist spillerum.

Nu ser jeg, at man i lovforslagets § 1 a udtrykkelig om kommuneskat og kirkeskat bruger ordene „erlagte“ og „forfaldne“, således at den nugældende praksis ville blive lovfæstet ved dette, og det tror jeg vi skal tage en drøftelse af i udvalget. Det er vel nok rimeligt, at man bevarer det spillerum, man har efter den nugældende lovs oprindelige ordlyd. Det vil vi gerne drøfte. Overhovedet er venstre naturligvis parat til at drøfte det foreliggende forslag videre i udvalget. Vi ønsker en løsning af det foreliggende udjævningsproblem, og hvis der kan gives den fornødne beroligelse på de punkter, jeg har nævnt, så kan vi forhåbentlig finde en løsning. Foreløbig skal jeg kun sige, at venstre er parat til videre forhandling.

Poul Møller: Som de ærede ordførere for regeringspartiet og venstre allerede har bemærket, er problemet om beskatningen i det første år efter en indtægtsstigning blevet drøftet og behandlet meget udførligt vinteren igennem i skattereformudvalget. Vi er ikke kommet til noget resultat. Der har været fremsat flere tanker og adskillige forslag vedrørende løsningen af dette spørgsmål. Jeg kan i den anledning atter minde om det forslag, jeg i efteråret fremsatte her i tinget for venstre og det konservative folkeparti, hvorefter man ved ret til forudbetaling af skatter kunne udjævne selve skattestigningen af højere indkomster. Det